

157

==== MÄNTÄN ====

NAISYHDISTYKSEN

KYMMENVUOTISESSA

==== JUHLASSA ====

5. III. 16.

Mäntän Naisyhdistyksen Kymmenvuotisessa juhlassa

5. III. 16.

Käy kanssani muistojen pyhättöön
Sinä Äiti ja Suomen nainen.
Tule! Kuuntele! Kaukaa nyt korviisi saa
Sävel sointuva, kiehtovainen
Tuo sävel, se kertovi entis aikaa
Sen soinnut syttävät, niissä on taikaa
Ne etemme loitsivat salomaan
Ikivanhassa rauhassaan.

Käy lähemmä kuusien pimentoon,
Näet pienoisen majan siellä
Pihaa kaartavi kaunihit Jumalan puut
Tuomi kantaa kukkia vielä
Näät metsätähden ja tuoksuvan kielon
Ja pääskyn silmä ja orvokki siell' on
Ja latvoissa honkien korkeiden
Kuulet laulelot lintujen.

Sä katselet hiljaa ja hartaana
Kuni näkyä pyhää tätä.
Sinä kätesi ristit rukoukseen,
Elät salojen elämätä
Et tunne painoa mailman humun,
Et mieti sortoa henkisen sumun
Oot vapaa taasen ja aatteesi nuo
Kuni kotkat käy pilvein luo,

Ja astuppa pirttihin pienoiseen,
 jota tuomet, pihlajat varjoo,
 Näet kuvan niin kaunihin, herttaisan
 Se mielelle viihtyä tarjoo.
 Näät äidin, näät lasten leikkiväin juoksun
 Ja ikkunalaudalla balsamin tuoksun.
 Ja mummo kun rukkia pyörittää
 Lukee vierellä pellavapää.

On rauha ja osaan tyytyväisyys
 Tämän kodin kaunistus parhain
 Siellä tehdään työtä ja ahkeroidaan
 Iltamyöhään, aamusta varhain
 Ja vaikkakin kohtalon tuulet hiipii
 Ja leivän ja pienoisten vaattehet riipii,
 Ei luottamus katoa milloinkaan
 Suureen isien Jumalaan.

Se luottamus ihmeitä tehnyt on
 Halki aikojen maassa tässä
 Se on äideille voimia antanut
 Elon totuuden etsinnässä,
 Kun syksy on tullut ja huokaa salo,
 Epätoivo valtaa ja pimenee valo
 Ja tuntuvi siltä kuin ikuinen
 Tuska saartaisi sydämen.

Mutt', apu on tullut taas aikoinaan
 Salon touko antanut viljaa —
 Sinisilmäiset pienet pellavapäät
 Vuos' vuodelta varttuneet hiljaa.
 Ja koti on noussut. — Ah sävelet raukee!
 Ja kuvia uusia sieluhun aukee
 Ja aika vierii, me mukana sen
 Elon laulua kuunnellen.

Onnellinen olet Suomen nainen
 Onnellinen Suomen tytär, Äiti,
 Jos sä muistoin kieltä koskettelet
 Entisajan kansan kanteloista
 Sulle päivä leppoisammin paistaa,
 Sull' on monet suuret onnenedut
 Joit' ei esiäitis saavuttanut,
 Untakaan ei niistä liene nähnyt.
 Kuitenkin hän tyytyväisnä toimi,
 Hääri hikipäässä halmemailla,
 Vaikka aapinen vain opin antoi,
 Virsikirja viittoi taidon tielle
 Salon humussa hän laulut kuuli,
 Luki läksyt taivaan tähtivöistä —
 Ajoi karjan kotiin iltasella —
 Souti salmet, saaret järven riistaa.

Nykyajan nainen pääsi nosta!
 Kiitä kohtaloa, korkeinpata
 Sulle avautui tiedon ukset,
 Sivistyksen, valon kultaväylät
 Pääset käymään opin kartanoissa,
 Yhä ylemmäksi vielä pääset,
 Sinun tietäs siskot tasoittelee
 Koettavat kaikinpuolin laittaa
 Olos' onnes' sopusointuisiksi
 Suoda lemmekkääksi elämäsi.

Mitä annat vuorostasi muille?

Kun sä uhraat työsi toimintasi
 Rakkautes' sydämesi riemun
 Niille, joill' ei vielä päivytt paista
 Joille viel' ei onnen linnut laula,
 Muuta sulta Luojasi ei vaadi.

Kun sä olet hellä, huomaavainen,
 Kova osaisia kasvattelet,
 Taitat niille, jotka tarvitsevat
 Pienoisenkin riemun, lemmen lehvän
 Muuta sulta Luoja ei vaadi.

Näin sä nostat muita, itse nouset,
 Kohti ihanteita ihmisyyttä —
 Tunnet tyydytystä povessasi.
 Tunnet lisänneesi lämpimyyttä
 Varjelleesi kodin valkeata
 Suuren kodin Suomen salomailla —
 — Tehnet näin, ei Luoja muuta vaadi.

Me uneksimme jo keväästä
 Kuin auringon silmä loistaa
 Se apeat aatteet poistaa
 On arvokas taasen elämä!

Me uneksimme jo lehdoista
 Ja leivojen laulelmista
 Ja ruusuista tuoksuvista
 Ja mietimme marjamatkoja.

Me tiedämme kyllä, piankin
 Voi talvi toivomme taittaa
 Voi ruusuille haudan laittaa
 Taas seisomme silmin itkevin.

Mutt' kevättoivoa kuitenkin
 En sydämestäni heitä,
 En uskoa onneen peitä
 Nyt työtä, kylvää mietin vaan.

Nyt hengen vainiot oottavat,
 Nyt oottaa siskojen joukko
 Nyt valohon joka loukko!
 Pois kiistat, kuiskehet katkerat.

Tään seudun naiset myös muistakaa
Työn siunaus käskee meitä
 Se velvoittaa: siemen heitä,
 Niin laihoa lupaa korpimaa.

Ja yksimielinen yhteistyö
 On ennenkin vienyt voittoon
 On johtanut aamun koittoon,
 Vaik' onkin uhannut turma, yö.

Ja kymmenvuotias varttuu — se
 Voi iloiten juhlaa viettää
 Se ymmärtää ja se tietää:
 Min' uhrasin, tein — tein Suomelle!

Siis: kaunis, kirkas, keväinen sää
 Luo rintaani intoa uutta,
 Luo henkistä joustavuutta!
 Niin selvänä siintää määränpää.

Anna Kaitila.

TAMPERE 1916
ISAK JULININ KIRJAPAINO